

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/44/2013
Identifikačné číslo spisu:	1009201283
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1009201283.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu C., bytom v L., zastúpeného JUDr. Tatianou Vórobellovou, advokátkou, so sídlom advokátskej kancelárie v Košiciach, Bajzova 2, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-71/PK-2009 z 24. júla 2009, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/165/2009-57 z 23. marca 2012 a o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/165/2009-113 z 10. mája 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/165/2009-57 zo dňa 23. marca 2012 vo veci samej p o t v r d z u j e s tým, že z r u š u j e aj personálny rozkaz č. 140 z 09. apríla 2009 a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/165/2009-113 z 10. mája 2013 p o t v r d z u j e .

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/165/2009-57 z 23. marca 2012 v časti výroku o náhrade trov konania m e n í tak, že žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 725,49 eura, na účet právnej zástupkyne žalobcu JUDr. Tatiany Vórobellovej, advokátky, so sídlom advokátskej kancelárie v Košiciach, Bajzova 2, č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX, do 15 od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. p.: SLV-71/PK-2009 z 24. júla 2009, na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods.1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej

stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej aj „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky z dôvodu, že „dňa 21.03.2009 v rámci výkonu štátnej služby v čase okolo 11:40 hod. na Južnej triede č. 64 v Košiciach v budove Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice - juh, po tom čo podľa § 85 Trestného poriadku bola obmedzená osobná sloboda G., B., L., O., O. a F. a ich predvedení do budovy spoločne s ďalšími príslušníkmi policajného zboru (ďalej iba „PZ“) prinútili tieto mladistvé a maloleté osoby, aby sa vyzliekli do naha, a aby sa navzájom udierali do rôznych častí tela“, pričom žalobca „v tomto konaní ostatným príslušníkom PZ nezabránil a ani toto neoznámil nadriadeným“.

Krajský súd po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného podľa § 244 a nasl. OSP v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného, uviedol, že rozhodnutie a postup žalovaného v medziach žaloby vychádzalo zo zisteného skutkového stavu, ktorý je v rozpore s obsahom spisu a zistenie skutkového stavu je nedostačujúce pre posúdenie veci. Krajský súd konštatoval, že z dokladov založených v spise, a to výpovede G., B., L., O., O. a F. nevyplýva, že by sa tohto protiprávneho konania zúčastnil žalobca, a že by bol prítomný pri skutku, ktorý je mu kladený za vinu. Tak isto nie je preukázané, že by bol prítomný pri vypočúvaní uvedených svedkov, a že sa v tomto čase nachádzal priamo v miestnosti, kde boli svedkovia vypočúvaní. Uvedená skutočnosť nevyplýva ani z uvedeného záznamu.

Krajský súd s poukazom na judikáciu Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj ESĽP) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) skonštatoval, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) rozhodnutím sp. zn. 3Sžo/246/2010 z 18. januára 2011 v právnej veci žalobcu G., rozhodnutím sp. zn. 5Sžo/248/2010 z 14. júla 2011 v právnej veci žalobcu B. a rozhodnutím sp. zn. 5Sžo/10/2011 z 25. augusta 2011 v právnej veci žalobcu O. stanovil rozhodujúcu interpretáciu zákona aj ku vzťahu k prejednávanej veci z dôvodu, že ide o rovnakú skutkovú vec. Najvyšší súd v uvedených prejednávaných veciach konštatoval, že pokiaľ budú skutočnosti z vyššie uvedeného preukázané a rozpory odstránené, bude môcť žalovaný pristúpiť k vykonaniu dokazovania v tom smere, či sa žalobca aktívne zúčastnil pri obmedzovaní predmetného skutku.

Podľa názoru krajského súdu aj v uvedenej preskúmvanej veci bude môcť žalovaný pristúpiť k vyhodnoteniu dokazovania v tom smere, či sa žalobca aktívne zúčastnil predmetného (zhora opísaného) skutku, pokiaľ budú skutočnosti ohľadom jeho vyššie uvedeného konania preukázané a rozpory budú odstránené. Z tohto dôvodu nesporne bolo potrebné rozhodnutie žalovaného zrušiť.

Takto potom podľa krajského súdu okolností, ktoré by zakladali zákonný dôvod na prepustenie žalobcu ako príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru neboli jednoznačne preukázané a nebol dostatočne zistený skutkový stav.

S poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal žalobcovi tvrdené konania, a to, že nútil uvedené osoby ku konaniu, ktoré je opísané v uvedených rozhodnutiach a táto skutočnosť nevyplýva ani zo záznamov obsiahnutých na priloženom CD nosiči. Preto krajský súd považoval za potrebné, aby žalovaný znovu prehodnotil vykonané dôkazy, ktorými bolo kladené žalobcovi za vinu konanie v rozpore so zákonom č. 73/1998 Z. z. a zákonom č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 171/1993 Z. z.“) a nariadením Ministra vnútra Slovenskej republiky z 12. augusta 2008 č. 18.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi ich náhradu priznal v sume 661,91 eura spočívajúce v náhrade nákladov právneho zastúpenia podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) za dva úkony (prevzatie a príprava zastupovania, žaloba) podľa § 11 ods. 3 prvá veta vyhlášky, realizované v roku 2009 vo výške 1/6 výpočtového základu, t. j. 2 x 115,90 eura (§14 ods. 1 písm. a/, b/) vyhlášky, účasť na pojednávaní dňa 23. marca 2012 vo výške V2: 1/2 základnej sadzby tarifnej odmeny vo výške 63,58 eura (§ 14 ods. 3 písm. d/ vyhl.) 2 x 6,95 eura, 1 x 7,63 eura paušálna náhrada podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, cestovné vlakom v sume 39,96 eura podľa § 15 ods. 1 vyhl. (doklad o nákladoch na uplatnené cestovné v sume 31 eur nebol predložený, a preto nemohol súd náhradu v tejto sume priznať), náhrada za stratu času 12,71 eura za 24 načatých polhodín, 305,04 eura (§ 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.).

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obaja účastníci.

Proti rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote podal žalobca návrh na vydanie doplniaceho rozsudku v podobe, že Najvyšší súd Slovenskej republiky zmení rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/165/2009-57 z 23. marca 2012 v jeho napadnutej časti tak, že zrušuje rozhodnutie žalovaného č. p. SLV-71/PK-2009 z 24. júla 2009 ako aj Personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 140 z 09. apríla 2009 a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Zároveň proti rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote podal žalobca odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny v časti náhrady trov konania tak, že Najvyšší súd Slovenskej republiky mení napadnutý rozsudok tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 756,48 eura na účet právnej zástupkyne JUDr. Tatiany Vorobelovej, advokátky so sídlom v Košiciach, Bajzova 2

Namietal, že krajský súd mu síce priznal náhradu trov konania, ale nie v tej výške ako si uplatňoval, t. j. 756,48 eura. Účasť na pojednávaní dňa 23. marca 2012 súd vyhodnotil ako úkon právnej služby podľa § 14 ods. 3 písm. d/ vyhl., t. j. priznal mu účasť na pojednávaní ako účasť na verejnom zasadnutí vo výške 1 základnej sadzby tarifnej odmeny vo výške 63,58 € namiesto uplatnenej 127,16 eura. Bol toho názoru, že postup súdu nie je správny, pretože ustanovenie § 250f ods. 2 OSP hovorí o tom, že sa koná pojednávanie a nie verejné zasadnutie.

Pokiaľ ide o doklad o náklade na cestovné, tento na pojednávaní nebol predložený, pretože cestu z pojednávania konaného dňa 23. marca 2012 naspäť do Košíc, miesta sídla, žalobca zabezpečil pre právnu zástupkyňu osobne, jeho vlastným osobným motorovým vozidlom ŠPZ KE-789GX. Osobne sa pojednávania nezúčastnil, čakal mimo pojednávacej miestnosti na výsledok. Účtovaná bola cesta vlakom IC 1. triedy.

Žalovaný sa vo svojom odvolaní domáhal zmeny rozsudku krajského súdu a zamietnutia žaloby, dôvodiac tým, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a na základe vykonaných dôkazov krajský súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Pridržiavajúc sa vyjadrenia k podanej žalobe žalovaný uviedol, že práve zadováženými dôkazmi, ktoré sú súčasťou predloženého spisového materiálu a s ktorými mal možnosť sa oboznámiť aj žalobca, mu vytýkané protiprávne konanie je v dostatočnom rozsahu preukázané, najmä však obrazovo-zvukovým záznamom, ktorý bol práve nasnímaný niektorým z tam prítomných príslušníkov policajného zboru (ďalej aj „PZ“).

Žalovaný poukázal na to, že žalobca v žiadnom zo svojich tvrdení a ani v podanej žalobe neuvádza, že sa v inkriminovanom čase nenachádzal na mieste, kde dochádzalo k páchaniu protiprávneho konania. Nie je dôvod neveriť výpovediam maloletých a mladistvých osôb, na ktorých došlo k spáchaniu protiprávneho konania, pretože ich výpovede sú v súlade so zadováženým obrazovo-zvukovým záznamom, s ktorým sa mohol oboznámiť aj žalobca, čo však nevyužil. Zo zadováženého zvukovo-obrazového záznamu je podľa žalovaného jednoznačne preukázané, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania, ktoré zakladalo dôvod jeho prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. v čase, kedy dochádzalo k ponížujúcemu zaobchádzaniu, žalobca bol na danom mieste, vnímal ho svojimi zmyslami, nezabránil tomuto konaniu a neoznámil takéto konanie nadriadenému. Žalobca na podporu svojich tvrdení nenavrhol vykonať žiaden dôkaz, ktorým by vyvrátil zistený skutočný stav vecí.

Žalovaný vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že dňa 08. apríla 2009 sa žalobca mal možnosť oboznámiť so zadováženým zvukovo-obrazovým záznamom, kedy mu bolo umožnené oboznámiť sa tiež s návrhom na jeho prepustenie, vrátane dôkazov preukazujúcich jeho protiprávne konanie, ako aj s celým podkladovým materiálom, ktorý sa vzťahoval na prejednávajúcu vec. Zároveň bol poučený o práve nazrieť do predloženého spisového materiálu, urobiť si z neho výpisky, vyjadriť sa k návrhu na prepustenie a k dôkaznému materiálu. Navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy a tiež o možnosti predložiť v stanovenej lehote svoje písomné pripomienky, námietky, návrhy a dôkazy. Uvedené skutočnosti žalovaný preukázal písomnosťou evidovanou pod č. p.: KRP-210-22/PP-PMJ-2009 z 08. apríla 2009, preto si žalovaný svoju zákonnú povinnosť, umožniť žalobcovi, aby sa oboznámil so zadováženými dôkazmi v celom konaní vedenom v predmetnej veci splnil.

K obrazovo-zvukovému záznamu žalovaný uviedol, že tento bol nasnímaný niektorým z tam prítomných policajtov práve počas ich protiprávneho konania, preto sa podľa názoru žalovaného originálny obrazovo-zvukový záznam dokumentujúci protiprávne konanie príslušníkov PZ nachádza, resp.

nachádzal v záznamovom zariadení u príslušníka PZ, prípadne príslušníkov PZ, ktorý ho vyhotovil, resp. vyhotovili. Tento obrazový a zvukový záznam zhliadol nadriadený najskôr v médiách, aby následne vykonal zvukovú a obrazovú analýzu jeho jednotlivých sekvencií (videonahrávok), pri ktorej bol na zvukovej a obrazovej nahrávke č. 5 a č. 6 opoznaný hlas žalobcu (viď úradný záznam z obrazovej a zvukovej analýzy videonahrávok č. p.: KRP-210-14/PP-PMJ-2009). V konaní nebola ani vyvrátená, prípadne spochybnená jeho autenticnosť, prípadne aby obrazovo-zvukový záznam bol akokoľvek upravovaný alebo dopĺňaný tak, aby jeho cieľom bolo zachytenie iba protiprávneho konania príslušníkov PZ, ktoré by malo za následok ich prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.. Zo zadovážených dôkazov vyplýva, že žalobca sa ani nepokúsil ostatným policajtom zabrániť v pokračovaní ich ponížujúceho zaobchádzania so šesticou tam predvedených mladistvých a maloletých rómskych chlapcov, ani toto ich konanie neoznámil nadriadeným.

Podľa žalovaného každý príslušník PZ má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a pri svojom povolaní a profesii má byť svojim správaním vzorom vo vzťahu k ostatným občanom. Konanie žalobcu je o to závažnejšie, že ako príslušník PZ počas výkonu služby nevynaložil svoje sily a schopnosti na ochranu práv a slobôd občana, ale naopak svojim konaním do týchto práv zvlášť hrubým spôsobom zasiahol. Svedomité plnenie služobných povinností a dôsledné dodržiavanie služobnej disciplíny je ale základnou povinnosťou každého príslušníka PZ, a preto ním nemožno ospravedlniť konanie, ktorého sa žalobca dopustil.

Požadované vlastnosti (čestnosť, statočnosť, disciplína a pripravenosť vynaložiť svoje sily na ochranu verejného poriadku a majetku občanov) sú základnými predpokladmi k výkonu služby v PZ. Každý príslušník PZ, ktorý tieto vlastnosti nemá a prejavuje sa v rozpore s nimi, hrubo poškodzuje dôveryhodnosť PZ. Konanie, ktorého sa dopustil žalobca je v príkrom rozpore s obsahom služobnej prísahy policajta.

Na činnosť PZ sú kladené vyššie nároky, a to nielen počas priameho výkonu štátnej služby, ale aj mimo nej. Hlavnou úlohou PZ je chrániť záujmy spoločnosti, a s tým spojené vyššie nároky na činnosť príslušníkov PZ.

Zložením sľubu podľa § 17 ods. 1 zákona sa občan stáva príslušníkom PZ - kategórie osôb, ktorých konanie, ak je v rozpore s právnymi predpismi, bude pre služobné pomery posudzované cez prizmu tohto sľubu. Takýto výnimočne zodpovedný prístup policajta k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. Funkciu štátu plní policajt za odmenu a stým súvisiace nadštandardné sociálne, dôchodkové, zdravotné zabezpečenie. Od iných osôb nemožno očakávať plnenie sľubu - vyššiu vernosť a ani zhovievavosť k policajtovi, ktorý sa dopustil protiprávneho konania. Naopak prirodzeným je očakávanie, že policajti pri svojom postavení budú príkladne rešpektovať zákony štátu nielen v rámci služby, ale aj mimo nej, tak ako sa k tomu zaviazali.

Na záver svojho odvolania žalovaný uviedol, že zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, ako má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce, resp. iné právne predpisy. Preto treba považovať za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržanie svojich ustanovení, prísnejších ako iné zákony (napr. Zákonník práce). Žalovaný v čase rozhodovania o prepustení žalobcu v medziach zákona v súlade s povolenou voľnou úvahou posúdil intenzitu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti žalobcu a v súlade so zákonom aj rozhodol. Protiprávne konanie bolo žalobcovi v čase rozhodovania o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ riadne a v súlade so zákonom preukázané dôkazmi obsiahnutými v spise, s ktorými sa mal možnosť oboznámiť aj žalobca, čo však nevyužil.

Krajský súd v Bratislave, po tom ako mu najvyšší súd pripísom vrátil vec sp. zn. 4S/165/2009 v konaní o preskúmanie zákonitosti rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-71/PK-2009, v ktorom uviedol, že je potrebné postupom podľa § 166 OSP v spojení s § 246 ods. 1 vety prvej OSP rozhodnúť doplniacím rozsudkom o návrhu žalobcu z č. 66, resp. 75, dňa 23. októbra 2012 uznesením pod sp. zn. 4S/165/2009 zamietol návrh žalobcu na doplnenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/165/2009 z 23. marca 2012, o výrok, ktorým by zrušil aj rozhodnutie prvostupňového správneho

orgánu č. 140 z 09. apríla 2009.

V odôvodnení tohto rozhodnutia krajský súd s poukazom na príslušné ustanovenia OSP uviedol, že nie je povinný samostatne odôvodňovať, prečo dospel k záveru zrušiť, resp. nezrušiť aj rozhodnutie prvostupňového orgánu, nakoľko táto skutočnosť vždy vyplýva zo skutkových okolností konkrétneho prípadu.

Nesprávne preto podľa krajského súdu požadoval žalobca vydanie doplniaceho rozsudku v tom smere, že vo výroku rozsudku malo byť uvedené aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 140 z 09. apríla 2009.

Pre úplnosť veci krajský súd poukázal na to, že vo výroku rozsudku nezrušil predmetné prvostupňové rozhodnutie, pretože má za to, že nedostatky tohto rozhodnutia je možné odstrániť v konaní o rozklade pred žalovaným. Odvolacie konanie totiž tvorí s prvostupňovým konaním pred správnym orgánom jeden celok, a preto si odvolací orgán, v súlade s ustanovením § 59 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, musí všímať i všetky nové okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na správnosť rozhodnutia a je oprávnený aj zvláštneho podnetu vykonať nové dokazovanie za účelom spoľahlivo zisteného skutkového stavu.

Dňa 10. mája 2013 krajský súd síce nariadil pojednávanie o návrhu na doplnenie rozsudku sp. zn. 4S/165/2009 z 23. marca 2012 na základe pokynu najvyššieho súdu vyjadrenom v uznesení sp. zn. 5Sžo/63/2012 z 31. januára 2013, na ktorom uznesení pod sp. zn. 4S/165/2009-113 návrh žalobcu na doplnenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/165/2009-57 z 23. marca 2012, o výrok, ktorým by zrušil aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 140 z 09. apríla 2009 opätovne zamietol, a to z dôvodu, že z ustanovení § 250j ods. 2 OSP jednoznačne vyplýva možnosť - nie povinnosť súdu zrušiť aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu v prípade, ak súd podľa okolností prípadu dospeje k záveru, že takýto postup je vhodný. Súd nie je povinný samostatne odôvodňovať, prečo dospel k záveru zrušiť, resp. nezrušiť aj rozhodnutie prvostupňového orgánu, nakoľko táto skutočnosť vždy vyplýva zo skutkových okolností konkrétneho prípadu. Uvedený právny názor bol už viacnásobne judikovaný v rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave ako i Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Preto zopakoval, že žalobca nesprávne požadoval vydanie doplniaceho rozsudku v tom smere, že vo výroku rozsudku malo byť uvedené aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 140 z 09. apríla 2009.

Pre úplnosť veci však krajský súd poukázal na to, že vo výroku rozsudku nezrušil prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz Ministra vnútra SR č. 140 z 09. apríla 2009, pretože má za to, že nedostatky tohto rozhodnutia je možné odstrániť v konaní o rozklade pred žalovaným. Odvolacie konanie totiž tvorí s prvostupňovým konaním pred správnym orgánom jeden celok, a preto si odvolací orgán, v súlade s ustanovením § 59 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., musí všímať i všetky nové okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na správnosť rozhodnutia a je oprávnený aj z vlastného podnetu vykonať nové dokazovanie za účelom spoľahlivo zisteného skutkového stavu a prípadne aj sám zrušiť prvostupňové rozhodnutie. Tento právny názor súdu vychádza z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, doterajšej súdnej praxe, v zmysle ktorej súd zruší aj prvostupňové správne rozhodnutie ak to vyžadujú okolnosti preskúmvanej veci. Súd v tomto prípade nemusí zdôvodňovať, prečo nepristúpil aj k zrušeniu prvostupňového rozhodnutia.

Aj proti uzneseniu z 10. mája 2013, č. k. 4S/165/2009-113 podal žalobca dňa 03. júna 2013 odvolanie zotrvávajúce na svojej požiadavke, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/165/2009-57 z 23. marca 2012 v jeho napadnutej časti, tak že zrušuje rozhodnutie žalovaného č. p. SLV-71/PK-2009 z 24. júla 2009, ako aj Personálny rozkaz ministra vnútra č. 140 z 09. apríla 2009 a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Podľa názoru žalobcu dostatočne súdu prvého stupňa preukázal, že rozhodnutia ako sú uvedené v žalobnom návrhu, a to Personálny rozkaz ministra vnútra o prepustení zo služby č. 140, ako aj Rozhodnutie ministra vnútra z 24. júla 2009 vychádzali zo zisteného skutkového stavu, ktorý je v rozpore s obsahom administratívneho spisu a zistenia skutkového stavu sú nedostačujúce pre posúdenie veci, personálny rozkaz i rozhodnutie ministra vnútra sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Ďalej uviedol, že žalobou podanou v správnom konaní sa domáhal preskúmania v medziach žaloby tak zákonnosti rozhodnutia o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ s označením Personálny

rozkaz č. 140, ktorý vydal minister vnútra dňa 09. apríla 2009, ako aj jeho Rozhodnutia o rozklade, ktorý podal proti tomuto rozhodnutiu.

Podľa žalobcovho názoru, tak postupoval v súlade s ustálenou judikatúrou správneho súdnictva, ktorá jednoznačne zastáva právny názor, že prvostupňové aj druhostupňové správne konanie tvorí jeden celok (Rs 46/2007). Takto potom podľa žalobcu je takýto postup v súlade s ustanovením § 250j ods. 2 OSP.

Žalobca sa však domnieva, že podľa tohto ustanovenia krajský súd nepostupoval a ani riadne nezdôvodnil, prečo sa preskúmaním Personálneho rozkazu nezaoberal, aj keď to v žalobnom návrhu žalobca navrhol. Nakoniec ani nezdôvodnil prečo sa odchýlil od zaužívanej súdnej praxe.

Žalobca navyše tvrdil, že pri rozklade ide o osobitný prípad opravy vlastného rozhodnutia, a práve z uvedeného dôvodu mal súd prvého stupňa preskúmať tak Personálny rozkaz ministra vnútra ako aj jeho rozhodnutie o rozklade, ktorým minister vnútra potvrdil svoje predchádzajúce rozhodnutie (personálny rozkaz) bez toho aby odstránil vady svojho predchádzajúceho rozhodnutia, resp. aby doplnil dokazovanie a zistil tak skutočnosti dostačujúce na posúdenie veci, odstránil rozpory v tvrdeniach.

Poukázal i na to, že v právnej teórii sa vyskytuje aj názor, že stanovisko poradnej komisie by malo byť uvedené priamo vo výroku rozhodnutia. V zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov mohol minister vnútra v napadnutom rozhodnutí pristúpiť k hodnoteniu dôkazov len potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. To však nevykonal, a preto porušenie zákona v Personálnom rozkaze malo vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia. V podstate rozhodnutím v autoremedúre žalovaný potvrdil svoje rozhodnutie, prv vydané ako Personálny rozkaz, bez toho, aby uviedol stanovisko poradnej komisie, ktoré je pre tento účel zriadená pri Ministerstve vnútra Slovenskej republiky.

Z vyššie uvedených dôvodov podľa žalobcu v danom prípade nemožno hovoriť o činnosti orgánov štátnej správy na dvoch stupňoch. Je toho názoru, že povinnosťou súdu prvého stupňa po vykonaní dokazovania bolo zrušiť aj Personálny rozkaz ministra vnútra z 09. apríla 2009 tak, ako to navrhol v žalobe.

Žalovaný dňa 26. apríla 2013 k návrhu žalobcu na vydanie dopĺňajúcemu rozsudku, v jeho napadnutej časti tak, že sa zrušuje rozhodnutie žalovaného č. p. SLV-71/PK-2009 z 24. júla 2009, ako aj Personálny rozkaz ministra vnútra č. 140 z 09. apríla 2009 a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie uviedol, že po doručení rozsudku proti nemu podal v lehote stanovenej v poučení riadny opravný prostriedok - odvolanie, ktoré doručil Krajskému súdu v Bratislave dňa 23. apríla 2012, na základe uvedeného sa v plnom rozsahu pridrižiava podanému odvolaniu proti predmetnému rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal obe napadnuté rozhodnutia ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu - www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť a odvolanie žalobcu je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250j ods. 3 súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu, ak rozhodnutie je nepreskúmateľné pre

nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené. Súd zruší rozhodnutie správneho orgánu a konanie zastaví, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený. Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch nie je súd viazaný.

Na úvod najvyšší súd k žalobcovej námietke v ktorej žiada zrušiť aj Personálny rozkaz ministra vnútra č. 140 z 09. apríla 2009 uvádza, že predmetná otázka je riešená v ustanovení § 250j ods. 3 OSP, z ktorého jednoznačne vyplýva možnosť - nie povinnosť súdu zrušiť aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu v prípade, ak súd podľa okolností prípadu dospeje k záveru, že takýto postup je vhodný, pričom v danom prípade nie je viazaný dôvodmi žaloby.

Súd nie je povinný samostatne odôvodňovať, prečo dospel k záveru zrušiť, resp. nezrušiť aj rozhodnutie prvostupňového orgánu, nakoľko táto skutočnosť vždy vyplýva zo skutkových okolností konkrétneho prípadu.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/246/2009 a sp. zn. 8Sžo/328/2010 uvedenú námietku považoval za irelevantnú.

Najvyšší súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a súčasne potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra požadoval č. 140 z 09. apríla 2009, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že dňa 21. marca 2009 v rámci výkonu štátnej služby asi o 11:40 hod. na Južnej triede v Košiciach v budove Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice - Juh, potom čo bola obmedzená osobná sloboda G., B., L., O., O. a F. a ich predvedení do budovy spoločne s ďalšími príslušníkmi PZ prinútili tieto mladistvé a maloleté osoby, pod hrozbou násilia alebo inej ťažkej ujmy nútili, aby sa vyzliekli do naha, a aby sa navzájom udierali do rôznych častí tela a v tomto konaní žalobca ostatným príslušníkom PZ nezabránil a ani toto neoznámil nadriadeným, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prisahu a služobnú povinnosť, a zároveň nebol čestný a disciplinovaný.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. služobný pomer vzniká dňom určeným v rozhodnutí nadriadeného o prijatí občana do služobného pomeru, ak nastúpi štátnu službu v tento deň a zloží služobnú prisahu.

Podľa § 48 ods. 3 písm. h/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa § 49 zákona č. 73/1993 Z. z., nadriadený je povinný:

- a) riadiť, organizovať, kontrolovať a hodnotiť výkon štátnej služby podriadených policajtov,
- b) zabezpečovať, aby podriadení policajti boli na výkon štátnej služby náležite vycvičení a vyškolení,
- c) vytvárať priaznivé podmienky na riadny výkon štátnej služby a podriadených policajtov viesť k služobnej disciplíne,
- d) oceňovať príkladné plnenie služobných povinností a navrhovať alebo vyvodzovať dôsledky z porušovania služobných povinností.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 189 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. sa služobný pomer končí aj prepustením.

Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie o prepustení musí byť vyhotovené písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Podľa § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si pre rozhodnutie potrebné podklady.

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a ohliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodol.

Poučenie o odvolaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné, alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote a u ktorého oprávneného orgánu.

Úlohou najvyššieho súdu v konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

Podmienkami prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. sú jednak:

1/ porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jednak 2/ jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že obe tieto podmienky neboli splnené, pričom k takémuto záveru dospel na základe výsledkov dokazovania v administratívnom konaní, bolo potrebné s takýmto názorom krajského súdu súhlasiť.

Najvyšší súd sa stotožňuje s rozsudkom krajského súdu v tom smere, že je potrebné zrušiť rozhodnutie žalovaného z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci § 250j ods. 2 písm. c/ OSP, ale podľa najvyššieho súdu je potrebné zrušiť aj prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu.

Najvyšší súd súhlasne s názorom krajského súdu má za to, že z obsahu administratívneho spisu hlavne zo zápisníc o výsluchu osoby na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci osôb G., B., L., O., O. a F. nevyplýva, že by sa žalobca mal dopustiť protiprávneho konania, ktoré mu je kladené za vinu.

Ani najvyšší súd nemôže súhlasiť s tvrdením žalovaného, že bolo jednoznačne preukázané, že by žalobca bol prítomný na konaní, ktoré sa mu kladú za vinu, na ktorý poukazuje žalovaný na predloženej CD nosiči, na ktorom sa nachádzajú obrazovo-zvukové záznamy „Cigoši 1, 2, 3, 5, 6“, ďalej zvukové

záznamy a obrazové záznamy. Po vzhľadnutí uvedených obrazovo-zvukových záznamov najvyšší súd rovnako ako krajský súd konštatuje, že aj napriek tvrdeniam obsiahnutým v administratívnom spise, že žalobca mal byť osobou, ktorá bola prítomná uvedeného konania, najvyšší súd v rámci preskúmavania zákonnosti rozhodnutia nevedel jednoznačne potvrdiť uvedený záver žalovaného. Z predmetného CD nosiča nie je preukázané ani to, že žalobca nútil uvedené osoby ku konaniu, tak ako je to opísané v rozhodnutiach žalovaného.

Ďalej najvyšší súd uvádza, že v predloženom spisovom materiáli krajského súdu, ktorého súčasťou tvorí aj administratívny spis, sa nenachádza podobizeň žalobcu vo forme fotografie, a tak nie je najvyššiemu súdu známa podobizeň žalobcu.

Rovnako ako krajský súd ani najvyšší súd nemôže považovať za dostatočne usvedčujúci dôkaz úradný záznam (zvuková a obrazová analýza video nahrávok) z 03. marca 2003, kde na 2. strane je uvedené „pravdepodobnosť spoznania policajtov PMJ podľa hlasu: U., ...“, pričom (bez ohľadu na farbu a tón hlasu) obsah záznamu sa nezhoduje so žalobcovi kladeným za vinu pasívnym postojom - nezabráneniu v konaní iným príslušníkom PZ.

Pokiaľ ide o obrazové prílohy č. 1 a č. 2 fotografií založených v administratívnom spise, treba povedať, že všetky tváre sú nedostatočne zrejmé, a to z dôvodu, že fotografia je celá rozrastovaná. Taktiež nie je zrejmé, na ktorej z uvedených obrazových príloh sa má nachádzať žalobca, a preto ani najvyšší súd nemôže jednoznačne potvrdiť záver žalovaného, že osoba, ktorá sa nachádza na obrazovej prílohe je žalobca.

Pozornosti najvyššieho súdu neušla ani skutočnosť, že žalobca bol s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru oboznámený dňa 08. apríla 2009 o 19:15 hod. a bol poučený, že pripomienky, námietky a dôkazy môže predložiť do 20:00 hod.. I keď žalobca do úradného záznamu uviedol, že pripomienky nemá, lehota na ich predloženie včítane dôkazov je neprimerane krátka (45 min), čím podľa názoru najvyššieho súdu bolo žalobcovi odňaté právo náležite sa brániť.

Podľa najvyššieho súdu vzhľadom na vyššie uvedené (nie preto, čo tvrdí žalobca v návrhu na vydanie doplnujúceho rozhodnutia a odvolaniach proti vydaným uzneseniam krajským súdom), je potrebné zrušiť nielen rozhodnutie žalovaného, ale aj prvostupňové rozhodnutie, a to z dôvodu že správne orgány nevyhodnotili vykonané dôkazy v súlade s ustanovením § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., t. j. podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a záver, ku ktorému správny orgán dospeli, nezodpovedal vykonanému dokazovaniu a zásadám logického myslenia a uvažovania.

V zákone č. 73/1998 Z. z., o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície zákonodarca v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ explicitne nedefinuje, čo pokladá za „porušenie prisahy“ alebo „porušenie služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom“. Z týchto dôvodov uvedené ustanovenie je možné považovať za právnu normu s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, ktorá patrí k právnym normám, ktorých hypotéza nie je určená priamo právnym predpisom, a ktoré tak prenechali správnomu orgánu príslušnému na konanie, aby podľa vlastnej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností. Pri posúdení porušenia prisahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, zákon nevymedzuje, z akých hľadísk má správny orgán vychádzať, teda vymedzenie hypotézy právnej normy závisí v každom konkrétnom prípade od úvahy správneho orgánu, ktorý tak môže pri skúmaní intenzity preukázaného porušenia služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti prihliadnuť na osobu policajta (jeho doterajšie hodnotenia), na funkciu, ktorú zastával, na jeho doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, na čas a situáciu (zabezpečovanie iných služobných povinností v súvislosti s voľbou prezidenta), za ktorej došlo k porušeniu služobnej povinnosti, na preukázanú mieru zavinenia, na spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností, na dôsledky. Zákon tu síce ponechal širokú možnosť uváženia v prípade rozhodnutia o prepustení z pomeru príslušníka policajného zboru pre porušenie prisahy alebo zvlášť

hrubé porušenie služobnej povinnosti, avšak táto úvaha musí zodpovedať zisteným skutkovým okolnostiam a musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní a ako správne uviedol žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu, musí byť logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení.

Ako správne uviedol vo svojom rozsudku krajský súd, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 3Sžo/246/2010 z 18. januára 2011 v právnej veci žalobcu G., rozhodnutím sp. zn. 5Sžo/248/2010 z 14. júla 2011 v právnej veci žalobcu B., rozhodnutím sp. zn. 5Sžo/10/2011 z 25. augusta 2011 v právnej veci žalobcu O., ako aj rozhodnutím sp. zn. 4Sžo/20/2011 z 13. septembra 2011 v právnej veci žalobcu C. stanovil rozhodujúcu interpretáciu zákona č. 73/1999 Z. z. aj vo vzťahu k prejednávanej veci z dôvodu, že ide o skutkovo rovnakú vec.

Najnovšie Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 6Sžo/26/2011 z 20. júna 2012 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/218/09-62 zo 16. decembra 2011, ktorým zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj personálny rozkaz ministra vnútra, kde takisto ide o skutkovo rovnakú vec ako vec, ktorá bola predmetom súdneho prieskumu vo vzťahu k žalobcovi.

K týmto rozhodnutiam najvyššieho súdu krajský súd správne poukázal na z judikatúru ESLP (rozsudok vo veci Beian v. Rumunsko č. 1 zo 06. decembra 2007), z ktorej nesporne vyplýva, že vzájomne si odporujúca judikatúra vnútroštátneho najvyššieho súdu predstavuje porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv a v danom prípade bolo porušené právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj právo podľa čl. 14 Dohovoru v spojení s čl. 1 Protokolu č. 1.

V rozsudku Beian v. Rumunsko ESLP o. i. uvádza, že rozdiely v súdnych rozhodnutiach sú prirodzené obsiahnuté v každom súdnom systéme, ktorý je založený na existencii viacerých nižších súdov s územnou pôsobnosťou obmedzenou pre svoj región, a preto úlohou najvyššieho súdu je práve usmerňovať (regulovať) tieto protirečivé rozsudky. Najvyšší súd, ako najvyššia súdna autorita v krajine, prihliadajúc na konzistenciu svojej judikatúry nemôže pripustiť, aby vydal v dvoch obdobných veciach diametrálne odlišné rozsudky. Takéto rozhodnutie by bolo potom podľa najvyššieho súdu v rozpore s princípom právnej istoty, ktorý je zahrnutý v niekoľkých článkoch Dohovoru a tvorí jeden zo základných elementov právneho štátu a stalo by sa zdrojom právnej neistoty.

Najvyšší súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti i judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď, osobitne nález sp. zn. III. ÚS 192/06 z 03. novembra 2006, na ktorý poukázal i krajský súd a v ktorom ústavný súd konštatoval, že „ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy“. Pritom platí aj pravidlo, že kto sa chce odchýliť od súdneho precedentu alebo ustálenej judikatúry, musí pre odklon uviesť dostatočný dôvod, a teda nesie bremeno argumentácie, ktoré je považované za jedno zo základných pravidiel racionálnej právnej argumentácie.

V danej veci, rovnako ako vo veciach vyššie označených, nebol dostatočne zistený skutkový stav veci a okolnosti, ktoré by zakladali zákonný dôvod na prepustenie žalobcu ako príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru neboli jednoznačne preukázané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené, považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní smerujúce proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, také, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP s poukazom na dôvody napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ako vecne správny potvrdil s tým, že považoval za potrebné zrušiť aj prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu.

Vychádzal pritom z obsahu predloženého spisového materiálu správneho orgánu, z ktorého mal za preukázané, že už prvostupňový správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav, vykonané dôkazy nevyhodnotil v súlade s ustanovením § 238 ods. 4 zákona 73/1998 Z. z., t. j. podľa vlastnej úvahy, a to

každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a záver, ku ktorému dospel, nezodpovedal vykonanému dokazovaniu a zásadám logického myslenia a uvažovania, pričom najvyšší súd sa nestotožňuje s právnymi závermi správnych orgánov oboch stupňov, že v administratívnom konaní bolo porušenie služobnej prísahy a zvlášť hrubé porušenie povinnosti riadne preukázané.

Správne orgány súc viazané právnym názorom súdu (§ 250ja ods. 4 OSP), musia najskôr odstrániť rozpory a nejasnosti v identifikácii žalobcu, za účelom čoho bude potrebné doplniť dokazovanie, okrem podrobného vypočutia žalobcu a svedkov, napr. aj konfrontáciou, aby bolo nesporne preukázané, či sa žalobca zúčastnil vytýkaného konania - šikanovania mladistvých a maloletých rómskych chlapcov a akú v ňom zohral úlohu.

Čo sa týka odvolania žalobcu do náhrady trov konania, tu krajský súd pochybil, keď účasť na pojednávaní z 23. marca 2012 vyhodnotil ako úkon právnej služby podľa § 14 ods. 3 písm. d/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. a priznal mu účasť na pojednávaní ako účasť na verejnom zasadnutí vo výške 1 základnej sadzby tarifnej odmeny vo výške 63,58 eura namiesto uplatnenej a správnej odmeny 127,16 eura za účasť na pojednávaní z 23. marca 2012 ako úkon právnej služby podľa § 14 ods. 3 písm. c/ vyhl. č. 655/2004 Z. z., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky v časti náhrady trov prvostupňového konania zmenil podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 220 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 725,49 eura (661,91 eura + 63,58 eura).

Najvyšší súd (v zhode s námietkou žalobcu) dáva do pozornosti, že podľa § 250f ods. 2 a § 250g OSP sa pred správnym súdom koná pojednávanie a okrem toho, že pojem verejné zasadnutie Občiansky súdny poriadok ani nepozná.

Pokiaľ ide o paušálnu náhradu podľa § 16 ods. 3 v spojení s § 15 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z., podľa § 15 ods. 1 cesta vlakom IC 1. triedy dňa 23. marca 2012, vzhľadom na to, že doklad o nákladoch na uplatnené cestovné v sume 31 eura nebol predložený, nemôže najvyšší súd náhradu v tejto sume priznať. Žalobca predložil iba cestovný lístok z 10. mája 2013 na pojednávanie o doplniacom rozsudku, avšak krajský súd jeho návrhu nevyhovел.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1, 2 OSP tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože hoci by na ňu mal čiastočne nárok a aj si ju v odvolaní uplatnil, nevyčísľil ju v zákonom stanovenej lehote (najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia) a iné trovy konania ako trovy právneho zastúpenia zo spisového materiálu, pokiaľ ide o odvolacie konanie, nevyplývajú, pričom v tomto prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.